

SARAH
DESEN

O DATĂ
PENTRU TOTDEAUNA

Traducere din limba engleză și note
MONICA GRECU

LITERA
București
2020

Capitolul 1

Ei, aşa ceva nu se mai întâmplase până acum.

- Deborah? am spus, ciocănind încet la ușă, dar cu suficientă intensitate ca să transmit faptul că există o oarecare urgență. Sunt Louna. Te pot ajuta cu ceva?

După spusele mamei, asta e regula numărul unu în abordarea unei asemenea situații: să nu arăți că ar exista o problemă. Adică, în cazul de față, să nu întrebi dacă era ceva în neregulă în cazul în care nu știai sigur că era, cu adevărat, ceva în neregulă. Iar în acel moment eu chiar nu eram sigură. Cu toate că nu putea fi un semn bun ca o mireasă să se încuie în anticamera bisericii la cinci minute după ce ar fi trebuit să înceapă nunta.

Am auzit mișcare de cealaltă parte a ușii. Apoi pe cineva care își trăgea nasul. Din nou, mi-am dorit să fi fost în locul meu William, partenerul de afaceri al mamei și îmblânzitorul oficial de mirese. Dar el era prins într-o altă criză, care pornise de la faptul că mama mirelui avea ceva de obiectat fiindcă trebuia să meargă pe culoar înaintea mamei miresei, chiar dacă toată lumea știa că aşa funcționa eticheta. Dacă lucrezi

suficient de mult timp în domeniul organizării de nunți, îneveți pe pielea ta că orice situație poate deveni o potențială problemă, de la fericitul cuplu până la șervețele. Nu se știe niciodată.

Mi-am dres vocea.

- Deborah? Să-ți aduc niște apă?

Nu că ar fi rezolvat ceva, dar apa nu strică niciodată: asta era încă una dintre convingerile mamei. În loc de răspuns, încuietoarea a făcut un pic de zgomot, iar ușa s-a deschis cu un zdrăngănit. Am aruncat o privire la scările din spatele meu, rugându-mă să-l văd pe William apropiindu-se, dar nu, eram încă singură. Am tras aer în piept, apoi am luat sticla pe care o înșfăcasem mai devreme și am intrat. Hidratarea învinge totul.

Clienta noastră, Deborah Bell (în curând Washington, să sperăm), o fată frumoasă, de culoare, cu părul strâns într-un coc, stătea așezată pe podeaua cămărușei, cu rochia albă, voluminoasă, înghesuită în jurul ei. Costase cinci mii de dolari, fapt pe care îl știam pentru că ni-l repetase de nu știu câte ori în ultimele zece luni de planificare a acestei zile. Am încercat să nu mă gândesc la asta în timp ce mă apropiam repede, dar nu prea repede, de ea. („Nu alergă niciodată la o nuntă decât dacă viața cuiva e, literalmente, în pericol!” mi-au venit în minte vorbele mamei.) Tocmai scosesem dopul sticlei de apă, când mi-am dat seama că Deborah plângea.

- Ei, hai, nu plânge.

M-am ghemuit într-o poziție care speram eu să arate profesionist, cu genunchii într-o parte, și am scos din buzunar un pachet subțire de șervețele.

- Machiajul tău arată minunat. Hai să nu-l stricăm, ce zici?

Deborah, cu o geană falsă deja desprinsă - mai e nevoie și de câte o minciună, uneori -, a clipit către mine, lăsând un nou val de lacrimi să-i curgă pe față și aşa brăzdată.

- Pot să te întreb ceva?

„Nu”, m-am gândit. Acum eram la nouă minute întârziere. Cu voce tare, am spus:

- Sigur.

Ea a tras aer în piept tremurând, aşa cum se întâmplă după ce ai plâns o vreme.

- Tu crezi...

A făcut o pauză, în timp ce un alt val de lacrimi i s-a strâns în ochi și s-a vărsat, de data asta luând genele false cu el.

- Crezi că iubirea adevărată poate dura pentru totdeauna?

Urca cineva pe scări, în sfârșit. După zgomotul care se auzea, însă - pași mai mari, care duduiau zgomotos, pufnituri și oftaturi perfect audibile - nu era William.

- Iubirea adevărată?

- Da.

A întins o mână - Doamne, nu! m-am gândit, dar era prea târziu ca s-o opresc - spre ochi și și i-a șters, întinzându-și machiajul până la tâmpale. Pașii din spatele nostru se auzeau din ce în ce mai tare; indiferent cui i-ar fi aparținut, acel cineva avea să ajungă în curând. Între timp, Deborah se uita la mine cu ochi mari și rugători, ca și cum ceea ce avea să se întâpte depindea complet de răspunsul meu.

- Crezi în ea?

Știam că răspunsul pe care îl voia era „da” sau „nu”, ceva concret și specific și, dacă ar fi fost vorba despre

orice altă întrebare, probabil că aş fi putut să i-l dau. În schimb, am rămas acolo tăcută, în timp ce încercam să găsesc cuvintele potrivite pentru imaginea pe care o vedeam cu ochii minții - un băiat cu o cămașă albă de smocking, pe o plajă întunecată, râzând, cu o mână întinsă spre mine.

- Deborah Rachelle Bell! am auzit o voce bubuind din spatele nostru.

O clipă mai târziu a apărut tatăl ei, reverendul Elijah Bell, umplând complet golul ușii care rămăsese deschisă. Costumul îi era strâmt, gulerul cămașii - desfăcut, iar într-o mână avea o batistă, cu care a început imediat să-și șteargă fruntea transpirată.

- Ce crezi că faci? Te așteaptă oamenii jos!

- Îmi pare rău, tati, a început să se văicărească Deborah, moment în care l-am văzut în sfârșit pe William, care urca scările.

A dispărut din vedere la fel de repede, blocat de silueta rotundă a reverendului.

- Mi s-a făcut doar frică.

- Ei bine, adună-te, dragă, i-a spus el, pășind înăuntru. Cu răsuflarea tăiată, s-a oprit să inspire o dată sau de două ori înainte să continue: Ca să-ți organizez nunta, am cheltuit treizeci de mii de dolari din banii mei câştigați cu greu. Nu-i mai văd înapoi, aşa că, dacă în secunda asta nu pășești pe culoar în biserică, mă căsătoresc eu cu Lucas!

În acel moment, Deborah a izbucnit din nou în lacrimi. Nici n-am apucat bine să intind mâna spre ea, ca să o bat, neajutorată, pe umăr, că William a și reușit să se strecoare pe lângă reverend și să se apropie de noi. Calm ca întotdeauna, nu se uita la mine, ci ochii îi erau atințiti

doar asupra miresei, în timp ce se apleca să-i vorbească la ureche. I-a șoptit și ea un răspuns, în timp ce el a început să-i maseze spatele cu mișcări circulare, aşa cum ai face ca să liniștești un copil agitat.

N-am auzit nimic din ce și-au spus, doar pe reverend, care încă mai respira zgomotos. Pe scări se auzeau alți pași acum, cel mai probabil domnișoarele și cavalerii de onoare și alții care veneau să tragă cu ochiul. Pare-se că tuturor le plăcea să facă parte din poveste. Mai demult mi se părea de înțeles asta, dar acum nu mai era cazul.

Nu știu ce i-a spus William lui Deborah de a făcut-o să zâmbească, deși mai tremura încă. Dar a fost suficient; mireasa l-a lăsat să ia de cot și să ajute să se ridice. În timp ce ea se uita în jos la rochia șifonată, încercând să-i netezească faldurile, el s-a lăsat pe spate pe hol, făcând un semn către cineva de pe scări. O clipă mai târziu a apărut machieuza, cu trusa în mână.

- Gata, haideți, oameni buni, să-o lăsăm pe Deborah să se aranjeze puțin, a decretat William către cei aflați în cameră, exact în clipa în care, ca la un semn, mai întâi o domnișoară de onoare, apoi alta - și-au vîrât capetele pe ușă.

- Domnule reverend, puteți să le spuneti tuturor să-și reia locurile? Venim jos în două minute.

- Așa să fie, a spus reverendul, trecând ca o furtună pe lângă el în drum spre ieșire și punând pe fugă domnișoarele de onoare, învăluite într-un nor de voal de culoarea lavandei. Să nu mai fie nevoie să urc iarăși scările!

- Ieșim imediat, i-a spus William lui Deborah, făcându-mi semn să-l urmez.

Ceea ce am și făcut, trăgând ușa în urma noastră.

Îmi pare rău, m-am scuzat imediat. Am fost depășită de situație.

- Te-ai descurcat bine, mi-a răspuns el, scoțându-și telefonul.

Fără să mă uit cu atenție la ceea ce făcea, știam că îi scria un mesaj mamei, folosind acel cod pe care îl aveau ei doi ca să asigure atât viteza, cât și confidențialitatea. O secundă mai târziu, am auzit un bipăit - ea îi răspundea. William a privit ecranul, apoi a continuat:

- Oamenii sunt curioși, dar zvonurile sunt la minimum, cel puțin până acum. Va fi bine. Avem genele false ca explicație.

M-am uitat la ceas.

- Dar să lipesci o geană la loc nu poate dura mai mult de un sfert de oră...

- Poate dura și o oră, dacă ar fi să-și dea cu părerea cei de jos.

William și-a netezit o cută pe care nici nu i-o observasem pe pantaloni, apoi și-a aranjat papionul roșu.

- N-ăș fi bănuit-o pe Deb că ar fi genul de mireasă căreia să i se facă teamă. Ca să vezi ce mă pricepe!

- Ce ți-a spus atunci când ați vorbit? l-am întrebat.

A ascultat zgomotele de dincolo de ușă, atent, știam deosebirea dintre sunetul plânsului și zgomotele specifice aplicării machiajului. După o clipă, a spus:

- Păi, m-a întrebat despre dragostea adevărată. Dacă eu cred în ea, dacă durează. Chestii obișnuite înainte de ceremonie.

- Și tu ce-ai răspuns?

M-a privit, cu mina aceea cool și încrezătoare, care îl ajuta să facă, împreună cu mama, cea mai bună echipă din domeniul organizărilor de nunți din Lakeview.

- Am răspuns că da, desigur. Nu mi-ăș putea face meseria dacă n-ăș crede. Doar e vorba despre dragoste, nu-i aşa?

Uau, mi-am zis.

- Și chiar crezi asta?

S-a cutremurat.

- O, Doamne, nici vorbă!

Chiar atunci ușa s-a deschis, dezvăluind-o pe Deborah, cu machiajul reparat, genele la locul lor, rochia aparent perfectă. Ne-a zâmbit, agitată, și chiar în timp ce i-am răspuns la zâmbet am fost mai conștientă de William, căruia îi luceau ochii, decât de propria expresie.

- Ești frumoasă, a spus el. Hai să mergem la nuntă.

I-a întins mâna și ea i-a luat-o, lăsându-l s-o ghideze pe scări. A urmat machieuza, suspinând suficient de tare ca s-o aud, apoi am rămas singură.

La parter, în holul bisericii, mama îi îndruma pe nuntăși să-și ia locurile, aranja bretele și gulere, înviora buchetele, îndrepta florile de la butoniere. M-am uitat înapoi în anticameră, unde rămăsesese doar o grămadă de batiste de hârtie mototolite. În timp ce le strângeam în grabă, m-am întrebat câte alte mirese se simțiseră la fel în acest spațiu, stând pe pragul dintre prezentul și viitorul lor, nu tocmai gata să facă pasul decisiv. Puteam empatiza cu ele, dar numai până la un punct. Cel puțin ajunseseră să facă acea alegere pentru ele însese. Când, în schimb, alegerea fusese făcută de altcineva pentru tine - ei bine, ăsta era cu adevărat motiv de plâns. În orice caz, acum muzica de orgă se auzea din ce în ce mai tare, începea ceremonia. Am închis ușa și m-am îndreptat spre etaj.

Mama și-a luat vinul.

Respect pe Le dau săptămâni. Destul pentru câțiva copii și o aventură.

- Interesant, a răspuns William, ținându-și propria sticla în sus și studiind-o preț de o clipă. Apoi a continuat: Eu zic trei. Fără copii. Dar o despărțire amiabilă.

- Crezi ?

- Așa mi se pare acum, da. Îi era o frică de moarte și, în plus, cum altfel să interpretezi întrebările alea despre iubirea adevărată?

Mama s-a gândit puțin.

- Corect. Cred că runda asta o s-o câștigi tu. Noroc!

Au ciocnit paharele, apoi s-au așezat din nou pe scaune, luând fiecare câte o înghițitură solemnă. După fiecare nuntă, când mirele și mireasa plecau și toți oaspeții se îmbrăștiau pe la casele și hotelurile lor, mama și William aveau un ritual. Beau un pahar înainte de culcare, recapitulau evenimentul și făceau pariuri despre cât avea să dureze căsătoria respectivă. Precizia lor în ceea ce privea prezicerea atât a rezultatului, cât și a duratei, era deconcertantă. Și, ca să fiu sinceră, mă și neliniștea puțin.

Pentru mine, însă, adevăratul test însemna plecarea de la petrecere. Momentul în care toți cei prezenți se adunau ca să-i petreacă pe mire și pe mireasă însemna o adevărată revelație. Nu era ca la ceremonie, când oamenii, emoționați, puteau ascunde unele lucruri, sau ca la recepție, care era de obicei suficient de haotică pentru ca detaliile să se estompeze. Odată cu plecarea, lunile de planificare rămâneau în urma mirilor, iar înaintea lor se întindeau ani de viață împreună. De aceea, îmi făcusem un obicei din a le urmări în totdeauna chipurile cu mare atenție, din a observa nota de oboseală, lacrimile

sau micile răbufniri de iritare. Nu faceam nici un pariu, mai degrabă îmi puneam o dorință pentru ei. Întotdeauna am sperat ca lucrurile să aibă un final fericit pentru toți ceilalți.

Cu toate astea, clienții nu aveau să afle niciodată. Era încheierea secretă a ceea ce în orașul nostru, Lakeview, se numea „o nuntă à la Natalie Barrett”, o experiență pe care proaspetii logodnici o apreciau atât de mult încât trebuia ca ei să ia în calcul atât rezervarea unui loc pe o listă de așteptare, cât și achitarea unei taxe uriașe doar ca să fie avuți în vedere. Poate că prețul cerut de mama și de William era ridicat, dar își făceau treaba perfect, rezultatele muncii lor regăsindu-se în cele patru volume groase, legate în piele gofrată, ce puteau fi răsfoite în salonul biroului lor. Fiecare volum era plin de fotografii cu mirese și miri ale căror chipuri străluceau de fericire și care se căsătoreau în toate felurile posibile. Pe plajă, în picioarele goale. Pe malul lacului, în haine de seară. La o cramă. Pe un vârf de munte. În propria lor curte (minunată, ornată special pentru ocazie). Petrecerile de nuntă variau de la unele uriașe până la mici reuniuni intime. Multe rochii albe cu trenă, altele – de diferite culori și decupaje (care semnalau, după cum am aflat, a doua sau a treia căsătorie). Diferența dintre o nuntă obișnuită și una à la Natalie Barrett era similară cu diferența dintre un magazin de animale de companie și un circ. O nuntă însemna doar două persoane care se căsătoreau. O nuntă à la Natalie Barrett însemna o experiență.

Nunta lui Deborah Bell – politica companiei fiind să ne referim la evenimentele planificate folosind numele miresei, pentru că era vorba despre cea mai importantă

Respeziță de ea - să fost una destul de obișnuită pentru noi. Ceremonia a avut loc la o biserică, iar recepția, la sala de bal a unui hotel din apropiere. Erau cinci domnișoare și cinci cavaleri de onoare, un băiat însărcinat să ducă inelele și o fată care ducea florile. Alegerea făcută de clienți, o trupă care să cânte live, era din ce în ce mai rară în aceste vremuri (mama prefera un DJ: cu cât mai puțini oameni pe care să-i coordoneze, cu atât mai bine), precum era și cina adusă de chelneri (mesele pe care se tăia friptura, bufetele suedeze și bufetele pentru deserturi fiind mai populare de ceva ani). Seara s-a încheiat cu focuri de artificii, o solicitare din ce în ce mai des întâlnită, care presupunea ceva săcâială legată de取得 unui permis, dar care era literalmente o răspлатă regească în schimbul banilor investiți de client. În ciuda izbucnirii emoționale pe care o avusese înaintea ceremoniei, Deborah alergase la limuzină strângându-i mâna proaspătului ei soț, îmbujorată și fericită, zâmbind larg. Se sărutaseră în timp ce ușa se închidea în spatele lor, spre dezaprobaarea evidentă a reverendului, care își stergea ochii cu batista, soția lui bătându-l ușor pe braț în timp ce mașina se îndepărta. „Noroc”, mi-am zis, privind cum se pierdeau în zare stopurile mașinii. „Fie să aveți întotdeauna răspunsurile la cele mai importante întrebări ale celuilalt.”

Și atunci nunta s-a terminat, pentru ei, cel puțin. Nu și pentru noi. În primul rând trebuiau făcute recapitulația și pariul, precum și o verificare finală a locației ca să strângem obiectele pierdute, cadourile de nuntă rătăcite și invitații leșinați sau, să, implicați în diferite alte activități (ați fi surprinși să aflați ce-am văzut de-a lungul timpului - știu că eu, una, rămâneam întotdeauna

surprinsă). Apoi, ne umpleam mașinile cu clipboard-uri și bibliorafturile, kiturile de reparație, banda dublu adezivă, cutiile cu șervețele de hârtie, benzile de rezervă, încărcătoarele de telefon și Xanaxul (da, da) și ne îndreptam spre casă. De obicei aveam la dispoziție exact o zi ca să ne revenim, după care ne întorceam la birou, în fața uriașei table a mamei, unde ea încercuia următoarea nuntă de pe listă și o luam de la capăt.

În ciuda modului în care mama și William glumeau despre afacerea lor - destul de des, ce-i drept -, le plăcea la nebunie. Pentru ei însemna o adevărată pasiune și se pricepeau foarte bine la ceea ce făceau. Așa sătuseră lucrurile cu mult înainte ca eu să fiu destul de mare ca să lucrez cu ei în vacanțele de vară. Pe când eram copil, coloram în spatele biroului uriaș al mamei, în timp ce ea și diverse viitoare mirese agitate aveau întâlniri la care se discuta despre listele de invitați și despre așezarea nuntașilor la mese. Acum stăteam alături de ele, având în poală propria agendă (într-o mapă de piele cu emblemă firmei de organizare de nunți Natalie Barrett, desigur) și luând notițe. Această tranziție fusese întotdeauna așteptată, fiind, practic, inevitabilă. Nunțile erau afacerea familiei, iar eu eram singurul membru al familiei mamei. Astă dacă nu-l puneam la socoteală pe William, pe care îl socoteam, de fapt, ca pe o rudă apropiată.

Mama și William se întâlniseră cu șaisprezece ani în urmă, pe când eu aveam doi ani și tata tocmai ne părăsise. La vremea respectivă părinții mei locuiau într-o cabană din pădure, la vreo șaisprezece kilometri în afara orașului Lakeview. Acolo creșteau găini, aveau o grădină organică și făceau lumânări din ceară de albine, pe care le vindeau, în weekend, la piața locală. Tata, la doar